

достъта... Ахъ! — въздъхна Павелъ. — Такива ми изядоха главата. А тѣ ще ядатъ още глави. Защото думитѣ имъ сж съблазнителни. И защото кога вършишъ злото — струва ти се, че никой не знае, нито ще узнае.

При тази мисълъ Павелъ потръпна.

Той си спомни, че всѣкога, кога извършваше престѣпление, струваше му се, че никой не го вижда и никога нѣма да го узнаятъ. А то, дяволъ го взелъ, ужъ никой не знай, а току вижъ, тѣй ще стане на края, че съ последното ще заплатишъ за всичко. И заредиха се въ паметъта му всички негови престѣпления... Тѣ се редѣха като тъмни нощи, въ които окото не вижда и ухото не чува. И какво не извърши